

CHRONOLOGIE POHYBU

Na začátku konfliktu zazněla informace, že Ukrajina bude bojovat do posledního Ukrajince. Zdálo se to jako metafora, ale pomalu a jistě se tato hrozba stává realitou. Čas plyne a Ukrajina obětovává své obyvatele i svou identitu, svou kulturu. Země čelí defaultu, neboli neschopnosti plnit závazky vyplývající ze státního dluhu.

Ukraine Credit-Rating Watch

Bývalý ministr infrastruktury Omeljan, prohlásil, „Pokud vyhraje, budeme platit ruskou ropou, ruským plynem, ruskými diamanty a ruskými kožešinami. Pokud prohraje, o penězích už řeč nebude – Západ bude přemýšlet o tom, jak přežít. Pokud prohraje, to už nebude náš problém.“

Na Ukrajině se schyluje k politické a vojenské katastrofě a zarážejí mne lidé, kteří jsou tímto vývojem překvapeni. Jedno staré přísloví říká „co se zdá je sen“. Západní elitě se zdálo, že snad přišel čas, kdy by šlo porazit Rusko.

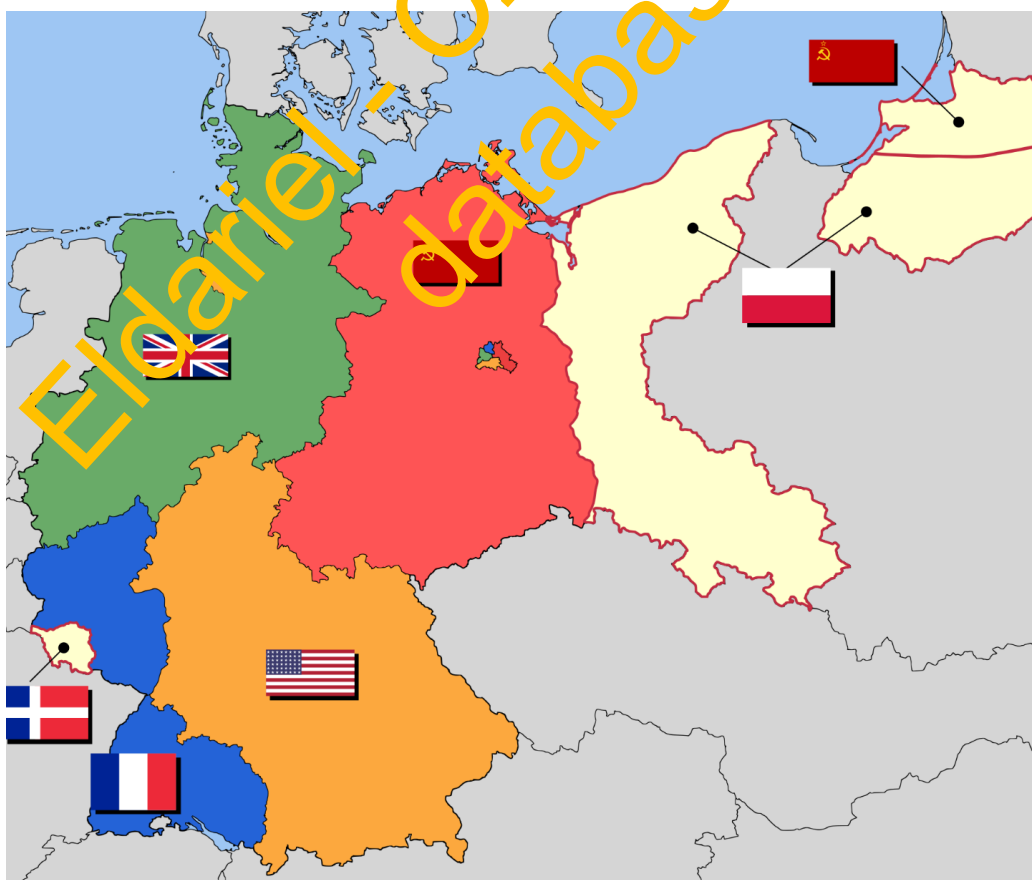
Připomeňme si proto historii a úspěchy válek vedených do Ruska, které zároveň měly významný vliv na Evropu jako celek.

Začneme Napoleonem který vstoupil do Ruska v roce 1812 a celá invaze skončila katastrofálním neúspěchem Napoleona. Výsledkem bylo, že Rusko se stalo jednou z hlavních evropských mocností a jeho postavení a vliv v mezinárodní politice značně vzrostlo.

Dále musíme zmínit první světovou válku (1914–1918): Rusko bojovalo na straně vítězů, ale procesy, které válka v Evropě odstartovala, měly i na Rusko značný dopad. V Evropě se rozpadlo Rakousko-Uhersko a Osmanská říše, čímž vznikly nové státy. V samotném Rusku vypukla revoluce, která svrhla cara a nastolila komunistický režim. Vliv Rusů na svém území se však posílil.

Druhá světová válka (1939–1945): Německo napadlo Rusko v domnění, že to bude pouhá formalita. Veřejné mínění v Evropě vnímalo Rusko jako ekonomicky a vojensky slabé pod komunistickým režimem. Rusko však dokázalo lépe inovovat v průběhu války a Německo tak utrpělo totální porážku.

Po skončení války bylo Německo rozděleno do čtyř okupačních zón: americké, britské, francouzské a sovětské. Toto období se nazývá denacifikace a demilitarizace.

V devadesátých letech Rusko prošlo další revolucí a komunisté ustoupili do pozadí. Německo a západní spojenci využili situaci a snažili se osvobodit Německo z ruského vlivu. Byla podepsána Smlouva 2+4, ve které se vítězné mocnosti z druhé světové války zavázaly stáhnout svá vojska z Německa a umožnit jeho znovusjednocení. Rusko svou část dohody dodrželo, když stáhlo svá vojska z Německa i z dalších zemí. Spojené státy však tuto písemnou dohodu nedodržely a ponechaly si své vojenské základny na německém území. Navíc nedodržely ani ústní slib a strukturálně vstoupily prostřednictvím NATO na území, kde Rusko dříve mělo své základny.

Nyní se nacházíme v nové situaci, kdy je přímo ohrožena identita Ruska. Toto ohrožení není motivováno vnitřním napětím, ale snahou vnějších sil ovlivnit strukturu a rovnováhu státu. Kdyby Rusko nedisponovalo významnými zdroji, nejspíše by se nestalo terčem geopolitických zájmů. Zaráží mě, že západní státy opakuji historické chyby a domnívají se, že nastala chvíle, kdy by bylo možné zmocnit se přírodních zdrojů ležících na ruském území.

Situace, ve které se nacházíme, může být důsledkem kombinace zoufalství mocenských elit a naivity lidí řídících dnešní západní demokracie. Svědčí o tom i fakt, že nikdo z těch, kteří měli přístup k informacím a brífinkům CIA, ministerstva zahraničí nebo Kongresu, nevznesl varování či slovo naznačující, že se Západ pustil do hloupého úkolu, zničit Rusko. Naopak zaznívala silná rétorika o technologické převaze Západu a zaostalosti Ruska ve všech oblastech. Mluvilo se o tom, že sankce srazí Rusko na kolena a vojenský zásah ukáže světu zranitelnost ruské armády, která nebude schopna reagovat na moderní vedení konfliktu.

Neustále žvanili mezi sebou, že když obyčejní Rusové pocítí důsledky sankcí a budou vystaveni tlaku, svrhnou Putina z jeho trůnu a otevřou tak prostor pro rozdělení Ruska na menší státy, viz obrázek v záhlaví textu. Mezinárodní měnový fond byl údajně připraven financovat a poskytovat nezbytné půjčky těmto novým státům, avšak za slib privatizace. Do privatizace by se zapojily západní elity - "netisknutými penězi" a "neviditelná ruka trhu" by si přivlastnila bohatství daných zemí. Zní to dokonale, že?

Nové vlády v těchto zemích by musely tvořit lidé nesvázaní s minulým režimem. Tito noví politici, omámení svou zodpovědností, netuší, co je to národní zájem, jak řídit stát a jaké jsou jeho úkoly. Vlastně to známe sami - můžeme se ptát sami sebe, kdo dovolil rozprodat křivočernou energetickou infrastrukturu, kdo prodal vodu atd.

Kde se ale stala chyba?

Na začátku ukrajinské krize se zdálo, že vše jde podle plánu. Na Ukrajině proběhl Majdan s cílem vyprovokovat Rusko. Ihned po převzetí moci došlo k zákazu ruštiny na úřadech a ve školách.

Pro srovnání si představme hypotetickou situaci po sametové revoluci v roce 1989. Federální shromáždění by se usneslo, že na Slovensku se s okamžitou platností zavádí spisovná čeština jako jediný jazyk úřadů a škol. Taková situace by bezpochyby vyvolala vlnu odporu a nespokojenosti.

Přesně to se stalo na Ukrajině. Zákaz ruštiny, jazyka, který je pro mnoho Ukrajinců mateřským, vyvolal rozhořčení a prohloubil etnické napětí v zemi.

Ukrajinské regiony se přirozeně postavily proti centrální vládě a vyhlásily samostatnost. Krym dokonce okamžitě požádal o připojení k Rusku. Další dva regiony tak učinily později, v reakci na teroristické činy ukrajinské armády.

Vzhledem k tomu, že Ruská federace se stále pokoušela pouze o diplomatické řešení, byl učiněn eskalující krok. Dne 11. března 2021 bylo vydáno rozhodnutí prezidenta Ukrajiny č. 117/2021 o deokupaci a reintegraci dočasně okupovaného území Autonomní republiky Krym a města Sevastopol. Toto rozhodnutí spustilo plánování a přípravu na vstup ukrajinské armády na Krym, jelikož odstřelování Doněcka a Luhanska již nestačilo.

V Rusku nastal poplach, ruské zpravodajské služby odhalily tento plán a doporučily, aby Rusko nečekalo a vstoupilo na území Ukrajiny dříve, čímž by celý konflikt přeneslo a ukotвило na ukrajinskou stranu. To bylo doporučeno i za cenu, že ruská strana nebyla na takové řešení plně připravena. Hrozilo však, že pokud by ruské vedení bylo nerozhodné a Ukrajinci by vstoupili na ruské území, kde historicky nebyla vybudována dostatečná obranná linie, mohli by Ukrajinci s podporou ze Západu dosáhnout určitého úspěchu. Za takové situace by skutečně hrozilo svržení ruského režimu a vytrouknutí Moskevského Majdanu.

Proto, 24. února 2022 vstoupila ruská vojska na území Ukrajiny a zhatila tak plány Západu na veřejné ponižení Putina. Pravdou je, že ruská armáda nebyla na vedení tak rozsáhlého konfliktu připravena. V počáteční fázi si prošla hubkou krizí způsobilosti a utrpěla značné ztráty. Ukrajinské síly pod vedením NATO dokonce převzaly iniciativu a přešly do protiofenzivy.

Rusku se nicméně podařilo ukotvit celý konflikt na ukrajinském území, zásadně restrukturalizovat ruskou armádu a posílit ruské vědomí o následcích vměšování se do Ruska a jeho případného rozdělení. Putin se ukázal Rusům jako vůdce, který se nezalekl hrozeb ani války a postavil se do čela hájení národního zájmu. Plány na vměšování a rozdělení Ruska byly odsunuty do ústraní, což obyvatelstvo pochopilo. Ve volbách dalo Putinovi nebyvalý mandát pro jeho pokračování v tomto kurzu.

Dnešní Ruská armáda je znovuzrozená, vydala se na pochod ukrajinským územím za podstatně menších ztrát než na začátku konfliktu. Inovace a schopnost Ruska zásobovat armádu nejnovějšími zbraňovými systémy a neobvyklou taktikou, šokují západní spojence.

Rusko vyhrálo první fázi války a státy NATO čelí nové realitě. Pokud chtějí pokračovat v boji a zachovat si naději na vítězství a vlastní přežití, musejí být kreativní a nespoléhat se jen na Ukrajinu. Není pochyb o tom, že chtějí ve válce proti Rusku pokračovat. Páni peněz a páni staré ideologie bojují o své vlastní přežití.

Proč? Rusko, nikoli Čína, je totiž ideologickým centrem koalice BRICS, která zpochybňuje světový ekonomický řád "pánů peněz". Rusko zpochybnilo tzv. dělbu práce, která redistribuuje tok přidané hodnoty z produkce.

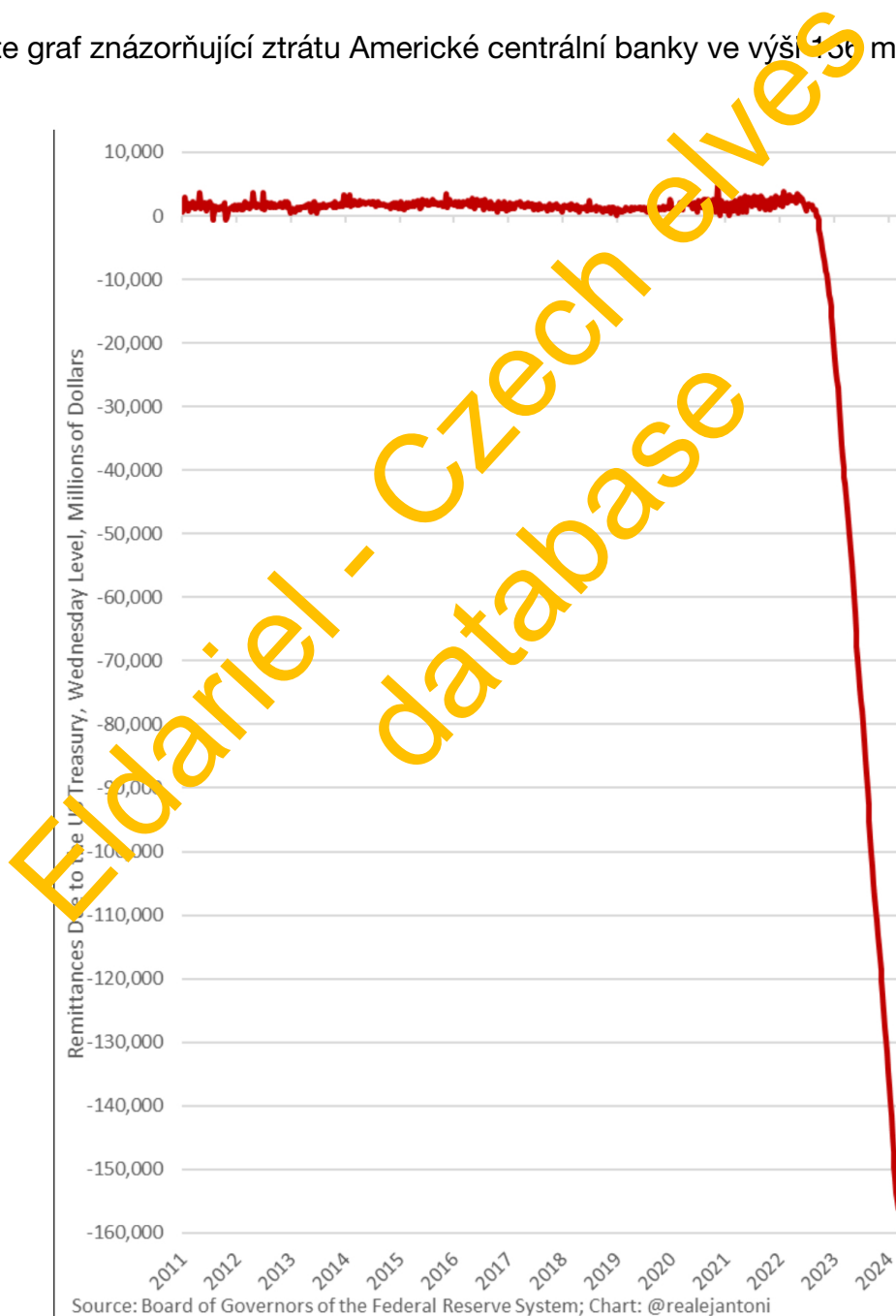
Konečně si to přiznejme, boje které probíhají na Ukrajině, jsou válkou mezi Ruskem a západním společenstvím o zachování ekonomického řádu, o zachování dělby práce, kdy na jedné straně jsou tvořeny hodnoty a profit s této hodnoty je odváděn do rukou jednoho procenta elity, která prostřednictvím peněz ovládá celé státy.

Pan Rothschild zavelel a pan Macron se oblékl do zbroje a začal shánět kumpány, kteří by byli ochotni chránit zájmy potápějícího se systému. Toto povolání do zbroje bylo vykonáno po smrti hlavy anglického klanu Rothschildů, Jacoba Rothschilda, 26. února 2024.

Asi nemusím připomínat, že napoleonský desátník, nyní francouzský prezident, dříve pracující jako účetní v Rothschild & Cie Banque, je dále loajální svému pánovi, a proto se zapojil do skrytého boje o udržení sfér vlivu ve finanční a politické skupině Rothschildů.

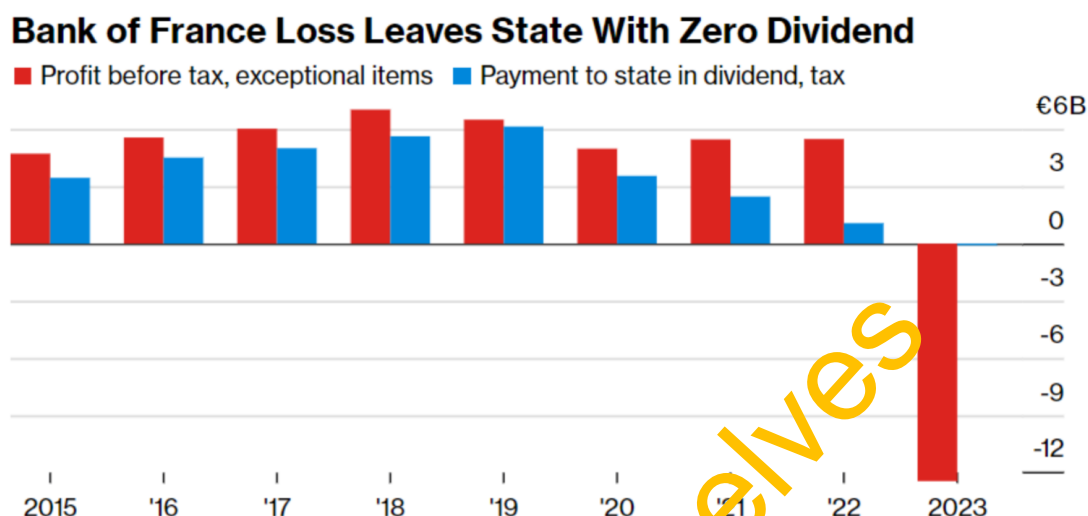
Podle mne situace není dobrá. Omezím se však jen na komentář k pochopení grafu, zda je to dobré nebo špatné, nechám na vás.

Níže vidíte graf znázorňující ztrátu Americké centrální banky ve výši 150 miliard dolarů.

Můžeme jen konstatovat: wow!

Další graf potvrzuje stejný vývoj. Tentokrát Francouzská centrální banka využila speciální rezervní fond k pokrytí ztrát ve výši 12,44 miliardy eur v roce 2023. Celkový rizikový rezervní fond klesl na 3,9 miliardy eur z 16,4 miliardy eur v roce 2022.

Západní ekonomika se otřásá v samotných základech. Elity se tváří, jako by na území Západu nefungovaly fyzikální a ekonomické zákony.

Dostáváme se do určité mlhy, když jsou nám prezentovány hodnoty z akciových burz. No posuďte sami:

Jak může Newyorská burza cenných papírů dosahovat hodnoty 32,7 bilionu dolarů, když je v oběhu pouze 2,3 bilionu dolarů? Není to snad oslavované Ponziho schéma?

Kouzlo toho jak je západní společnost schopná už dlouho nevydrží a začíná si toho všimát čím dál více lidí.

Obecně platí, že podnikatelská návratnost investice (ROI) by měla být dosažena v relativně přiměřeném časovém horizontu. Běžně se považuje za přijatelné, pokud se návratnost dostaví během 5 až 10 let od provedení investice.

Návratnost investice do akcií by měla být posuzována spíše z hlediska zisku, který investor získává jako podíl na zisku společnosti, než z hlediska růstu nebo poklesu tržní ceny akcií. Tržní cena je spekulativní a ne vždy odráží skutečnou hodnotu společnosti.

Když investor kupuje akcie, stává se částečným vlastníkem společnosti a má nárok na podíl na zisku, který společnost generuje. Z tohoto zisku lze jednoduše vypočítat návratnost vložených vlastních peněz.

Akcie Apple jsou podnikatelskou investicí a jedna akcie se prodává za 172 USD. Roční dividenda, neboli částka, kterou mohou získat z akcie za rok, činí 0,95 USD. To by znamenalo návratnost vložených peněz za 180 let. I kdyby Apple rozdělil celý roční zisk, návratnost peněz by byla někde kolem 30 let.

V západním modelu světa dochází k přerozdělování, kdy se vytvářené hodnoty a profity z nich koncentrují v rukou malého procenta elity. Tato koncentrace bohatství je patrná i na americkém akciovém trhu. Podle údajů Fedu vlastnili v roce 2023 10 % nejbohatších Američanů 93 % všech akcií. Naproti tomu spodních 50 % Američanů drželo ve třetím čtvrtletí roku 2023 pouhé 1 % všech akcií.

Těch 10 % Američanů sice vlastní 93 % všech akcií, ale jejich bohatství je z velké části závislé na jediné obrovské bublině. Pokud by tato bublina praskla, mohlo by to mít katastrofální dopady na celou Západní ekonomiku.

Západní ekonomika je postavena na bublině, která může být vybalancována pouze reálnými zdroji, a ty se nacházejí na ruském území. Rusko logicky odmítá vzdát se svých zdrojů a volá po rovnosti mezi národy, vzájemném respektu a dělbě práce. Tento postoj ovšem ohrožuje toky bohatství směrem k západním elitám, které by v takovém případě čelily ekonomické katastrofě. O úspěšnosti ruské politiky a nastávající změně svědčí rostoucí popularita společenství BRICS plus, jelikož všichni jeho členové dostávají větší díl z vytvářených hodnot. Rusko a především Putin se stávají nejneviděnější osobou západních elit, neboť skutečně ohrožuje a zpochybňuje jejich bohatství a moc.

A nyní si položte otázku:

Jaká je motivace západních elit ukončit válku proti Rusku?

Budou bojovat do posledního Ukrajince? Nebo do posledního koho dalšího?

Jaké prostředky budou použity, aby elita přežila svůj konec?

Rozlišujeme však elity, takzvané pány peněz, od elit, které stojí ve vedení států. Nejedná se o totéž. Někde státní elity dokonale slouží zájmům pánů peněz, jinde se do vedení států dostal člověk, který rozumí souvislostem a zůstal suverénní. To jsme viděli na schůzce, kterou svolal Macron. Kdyby byli všichni státníci jako on, na Ukrajině by se nacházely všechny jednotky NATO. Tak tomu ale není a na Ukrajinu vkročily jen některé státy.

Nedávný summit EU by se mohl stát skutečným rubikonem v konfrontaci mezi Západem a Ruskem. Brusel v čele s hlavním zbrojnošem Macronem totiž zamýšlel vyhlásit třetí světovou válku, ale prozatím neuspěl.

Jedná se o částečnou prohru pánů peněz, ale nevzdávají se.

Jak poznamenává sloupkař Bloomberg Lionel Laurent, “podpora Ukrajiny vyvolala rozkol v EU. Evropa již nemá zdroje a na rozšíření vojenské výroby prostě nemá ekonomickou sílu“. Jelikož návratnost je silně nejistá a slibované kožešiny zřejmě do Německa nedorazí. Podle oficiálních údajů německé vlády, stál ukrajinský konflikt za poslední dva roky německou ekonomiku více než 200 miliard eur. A to jsou, abych tak řekl, kumulované ztráty za sponzorství Ukrajiny a z uvalených protiruských sankcí, které se ve skutečnosti staly „pekelnými“, ale ne pro Rusko, jak jejich iniciátoři očekávali.

Jak píše britský The Guardian s odvoláním na ekonomické experty, životní úroveň v Německu za poslední dva roky prudce klesla.

„Energetický šok způsobený explozí plynovodu Nord Stream vedl k největšímu poklesu životní úrovně v Německu od druhé světové války a k poklesu produkce většímu, než s finanční krizí v roce 2008,“ uvedl list ve studii. K tématu Nord Stream se vrátím jen velmi stručně. Během slyšení v Kongresu Spojených států na začátku roku 2023, tedy po zničení plynovodu Nord Stream 2, prohlásila Nulandová: „Já sama jsem, a myslím také Bidenova administrativa je, vděčná za to, že víme, že Nord Stream 2 je nyní hromada kovu na dně moře.“ Co na to Němci? Vůbec nic.

Aby Němci přežili, bude muset Německo zemřít.

Válka jednou skončí, ale její následky budou pro Evropu radikální. Rok před vstupem ruských vojsk na Ukrajinu jsem vytvořil mapu, která do určité míry zohledňovala geopolitické potřeby a vyznávání hodnot. Tato mapa v podstatě předpovídá rozpad Evropské unie, ale i samotného Německa. V roce vzniku mapy to vypadalo nemožně, dnes se zdá více než realistická. Původním cílem bylo rozdělení Ruska, ale nakonec znovu směřujeme k přerozdělení Evropy. Samozřejmě velkou otázkou zůstává, jak se budou posouvat východní a západní hranice Ukrajiny.

Vedoucí Úřadu pro národní bezpečnost Bílého domu Jake Sullivan to vystihl trefně: Ukrajina již zvítězí, pokud zůstane nezávislým státem! Historie a chronologie pohybu nám napovídají, že Ukrajina jako nastrčený agresor bude pravděpodobně rozdělena do několika zón: východní, západní a uprostřed zbydou trosky stávajícího státu. Podle mého názoru je zachování torza Ukrajiny nezbytné, jelikož všechny dluhy země zůstanou s ním. Ani západní, ani východní sektor se pravděpodobně nebudou chtít stát nástupnickým státem Ukrajiny, aby se v budoucnu vyhnuli vymáhání dluhů.

Mnozí se domnívají, že klíč k ukončení války na Ukrajině, leží na stole v oválné pracovně Bílého domu. Očekává se, že výsledek voleb a následný případný vstup Trumpa do oválné pracovny by mohl vést k ukončení této války.

Nicméně v Rusku už došlo ke změně mysli, oni dnes říkají Biden nebo Trump; dnes už je to jedno.

V Rusku naděje vyhasla. Je jim již jedno co si myslíme, kde chceme patřit, jim již je jedno kdo nás vede. Přišli na to, že náš západní svět nedrží slovo. Podání ruky nic neznamena. Dnes je ve vedení osel, zítra si zvolíme vola. To je náš dnešní svět. Rusko jsme donutili obrátit se zády k Západu a budovat vlastní svět, hospodářský systém a ideologii, ve které nemají místo naše západní hodnoty v čele s LGBT a jinými zvrácenostmi.

Rusko od nás již nic nechce, nic od nás neočekává, nechce od nás auta, nechce od nás iphone, nechce od nás české pivo, nezajímá je naše kultura, náš názor na svět, nechtějí vést ani dialog, prostě NIC.

A to je ta nejstrašnější zpráva.

Vsadili jsme VŠECHNO a nezůstan nám NIC.

V tento Velký pátek, 29. března 2024, kdy si připomínáme smrt Ježíšovu, doufejme, že i v naší společnosti brzy dojde k znovuzrození.

S pozdravem

Rostislav Čuba